

Flensborg. I Anledning af hvad den ærede Landsstingsmand, der nylig satte sig, udtalte om § 9, skal jeg tillade mig at bemærke følgende. Der staar her: at „Valgret tilkommer enhver uberygtet Mand osv., som er raadig over sit Bo og enten har en aarlig Indkomst af 500 vestindiske Dalere, eller af egen Formue yder et Beløb af idetmindste 5 v. D. i Grund- og Bygningskat“. Det er overeensstemmende med hvad det oprindelige Udkast, som blev de 10 Mand forelagt, fastsætter med Hensyn til disse 5 vestindiske Dalere; der siges nemlig ikke, om det er Skatter, der skulle erlægges i Afgift til Statskassen, eller om de Afgifter, der erlægges af faste Eiendomme til Landkassen ogsaa skulle tages med i Beregning. Jeg maa tillade mig at bringe i Erindring, hvad Udvalget i sin Betænkning Pag. 499 har udtalt; her staar nemlig: „ved Bestemmelsen af Valg til Medlem af Borgerraadet var der ved ovennævnte Valglov, det vil sige den Valglov, som det da-værende Gouvernement lod udgaae i 1849 til Valg af Medlemmer til Borgerraadet paa St. Croix, kun taget Hensyn til Afgiften til den kongelige Kasse, hvilket Princip Udkastet synes at være fraveget, uden at Grunden her-til er angiven.“ Jeg skal nu tillade mig at ytre den Formening, at det er af høieste Vigtighed, at faae det betegnet, om det er til Statskassen, det fordres, at disse 5 Piastre skulle erlægges i Grund- og Bygningskat, eller om ogsaa det, der erlægges til Landkassen i Skatter af faste Eiendomme, maa regnes med. Hvis man nemlig regner Communeskatter, det vil sige Skatter, som erlægges til Landkassen, med hertil, saa vil Basis for Valgretten blive udvidet noget; men, hvad enten man vælger det Ene eller det Andet, hvad enten man vil udvide Basis for Valgretten eller ikke, maa det tydeligt fremgaae af Loven, hvad det er, man mener; thi det er et meget vigtigt praktisk Punkt, da det jo herpaa vil beroe, hvem der skal blive Valger. Det er altsaa nødvendigt, at der bliver udtalt, om det er 5 Piastre til Statskassen, eller om ogsaa dertil kan regnes, hvad der erlægges til Kommunen. Naar vi sige 5 vestindiske Dalere uden Videre, kunne vi antage, at Vedkommende kun erlægge

efter det sædvanlige Forhold $2\frac{1}{2}$ Piastre til Statskassen og Resten til Kommunen; sige vi derimod 5 vestindiske Dalere til Statskassen, saa vil Vedkommende re vera efter Forholdene derovre omtrent erlægge 10 Piastre, det vil sige, de 5 Piastre til Statskassen og de øvrige 5 Piastre til Kommunen. Det er derfor af høieste Vigtighed, for at man kan vide, hvem der skal være Valger eller ikke, at der kommer til at staae, om det er til Statskassen, eller om ogsaa det, der erlægges til Kommunekassen, skal tages med, ellers veed man ikke, hvem der er Valger, og hvem ikke. Jeg skal slet ikke have Noget imod, at det regnes med, som erlægges til Kommunekassen, det kan endogsaa, efter hvad Udvalget har fremhævet i sin Betænkning, være meget consequent, men saa meget er vist, at hvis det er Hensigten, at udvide Valgbasis, saa maa det udtrykkeligt tilkjendegives, da det vilde give Anledning til Tvivl, naar en saadan Tilkjendegivelse heraf ikke udtrykkeligt stod i Loven. Ved denne Leilighed skal jeg tillade mig at komme tilbage til Noget af, hvad der tidligere er blevet yttret under Forhandlingerne, men som forøvrigt tidligere har faaet sin Besvarelse, nemlig hvorfor vi ikke have stillet noget bestemt Forslag om, hvorledes Loven f. Ex. i denne Retning burde være affattet; vi kunde f. Ex. have proponeret, at der skulde tilføies „til Statskassen“, eller vi kunde have proponeret, at Afgiften baade til Statskassen og til Kommunekassen burde sammenregnes, naar det blot var en Afgift af faste Eiendomme. Men vi have med velberaad Hu ikke gjort det, fordi vi ikke tiltroede os tilstrækkeligt Kjendskab til Forholdene; vi have ikke været saa dristige at sige: „saaledes skal Loven være,“ forinden vi havde hørt, hvad mere erfarne Mand, navnlig derovre, maatte sige; det har ingenlunde været vor Hensigt, og vi have aldrig kunnet troe, at der skulde gives et Ideal af en Lov, men det skulde være en fuldstændig og brugbar Lov, og vi have fundet, at der manglede saa Meget i det forelagte Udkast, at det, vi vilde komme til at tilskyde, maatte blive saa overordentligt Meget, at det turde være rescabelt for os, med det mindre Kjendskab, vi have til Forholdene, at give Noget, som skulde passe